

No volies un germà?

Quan jugo tothom diu: silenci que el nen està intentant dormir

Foto: greg westfall

Tant que volia un germà i ara ja no sé si m'agrada tant. Quan jugo tothom diu, silenci que el nen està intentant dormir, i quan em desperto a la nit perquè tinc set la mare diu, com despertis el teu germà veuràs, i quan vull que el pare i jo vegem una pel·lícula sempre l'ha de canviar perquè està massa pixat. La veritat és que no sé per què volia un germà. L'altre dia vaig agafar de la biblioteca un conte que deia UN BEBÈ A CASA, en lletres ben grans, i vaig pensar que potser m'ajudaria a entendre per què volia un germà, o potser m'ajudaria a entendre millor per què en volia un i ara ja no. Dins del llibre hi ha el mateix que hi ha a casa meva: un nen petit que només dorm i plora i tots els grans li fan cas i el germà gran s'ho ha de mirar tot sense dir res, perquè quan es queixa li diuen: que no volies un germà? I amb aquesta pregunta el fan callar perquè és una pregunta que et fa callar perquè no té resposta.

Però el llibre també em va donar una idea, i és que jo puc ensenyar-li al meu germà coses que els grans mai de la vida li ensenyaran: dolenteries. Sí, de moment només n'hi puc ensenyar algunes, perquè encara és petit, i per a la resta de dolenteries esperaré igual que vaig esperar molts mesos fins que la mare va tenir la panxa prou grossa, que no es podia ni bellugar i a la nit no dormia perquè no sabia com posar-se.

Quan el meu germà per primer cop va arribar al menjador amb les sabates del pare, tots van riure molt i jo em vaig quedar, no sé, com trist, perquè esperava que algú el renyés igual que fan amb mi, però es veu que no, que amb els germans petits ningú no fa el mateix que amb els germans grans: això no ho explicava el llibre, tant que diuen que els llibres tot ho guarden. Però,

ah!, quan va començar a fer-ho i fer-ho, al pare ja no li va agradar tant, perquè de cop tenia pressa i havia de marxar i no sabia on paraven les seves sabates, i sempre les havia desendreçat el meu germà, que no caminava però, ostres!, com gatejava, i dic ostres i no hòstia perquè la mare diu que tot el que jo faci ho repetirà el germanet, i que he de deixar de dir paraulotes.

Després de divertir-me amb la paciència del pare, vaig començar amb la de la mare. Això no és que sortís al llibre, però... bé, potser és només cosa meva, però se'm va acudir gràcies al llibre. A la nit, quan el meu germà està ben adormit, i els pares també, el desperto i l'espanto, no entén el que dic, però poso una veu d'aquelles de fer por, que em surt molt bé, i de seguida comença a plorar, i llavors ha de venir la mare i li ha de preguntar, què vols?, perquè de vegades el meu germà assenyala alguna cosa amb el dit i et diu què vol, però com pots explicar que tens por amb un dit? La mare li canvia el bolquer, li canta una cançó, fa les coses que fan les mares, i després torna al llit però el meu germà plora una altra vegada. I m'agradaria preguntar-li a la mare, que no volies un fill?, però potser seria massa... fins i tot per a una mare com la meva, que sempre sap què contestar.